

Οὐδαμῶς ἀντέστη κατὰ τοῦ κυριεύσαντος αὐτὴν παθεύς.

Ἐσκέφθη ὅτι οὗτος θὰ ᾔην ὁ θεὸς τῆς, ἡ προστασία τῆς, ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ αὐτὴν· παρεδόθη δ' αὐτῷ ἄνευ περαιτέρω σκέψεως καὶ ἀνεπιφυλάκτως.

Ἐν ὀλίγοις ἐξήγησεν αὐτῷ τὴν κατάστασιν τῆς οὐδὲν ἀποκρύψασα. Δύο τῆς ὥρας λεπτὰ ἤρκεσαν ἵνα ὁ Μάξιμος γνωρίσῃ τὸν βίον αὐτῆς, τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὰς ἀξιολατρεῦτους γυναικείας ἀδυναμίας τῆς.

Δὲν εἶπεν αὐτῇ πολλά.

— Σὲ ἀνεζήτητον, εἶπεν αὐτῇ. Σὲ εὕρισκω. Σὲ λαμβάνω. Τὰ δεινὰ σου ἐλίζαν. Ἡ εὐτυχία σου ἄρχεται καὶ θὰ διαρκέσῃ ἐφ' ὅσον ζῆς.

Οὐδὲν πλέον. Ἡ συνθήκη ὑπεγράφη.

Ἡ Γερμανὴ ἡσθάνθη ἐαυτὴν εὐτυχῇ, μόλις δὲ ἀνελογίζετο τὸν δυστυχῇ, ὃν ἐθυσίαζε, τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἡ προδοσία τῆς θὰ ἐπληττε καίριως.

Ὁ βαρόνος ἀφ' ἐτέρου συνέχισεν ἐαυτὸν ὅτι συνήτησε μετὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ γονυπετοῦντος πλήθους, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι πρὸ τοῦ χρυσοῦ μύσχου, τὴν γυναῖκα, ἣν ὄνειροπῶλει, τὸ ὥραιον καὶ ἡδὺ ἄγαλμα, κατεσκευασμένον ἐξ ἐλατῆς ἀργύρου, ὅπερ δύναται τις κατ' ἀρέσκειαν νὰ χειρίζεται, φύσιν δουλόφρονα ἐν τῇ λατρείᾳ πρὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ κυρίου, ἥτις οὐδὲν ἀρνείται τῷ ἀνδρὶ ὧτινι ὑπετάχθη.

Ἐνῷ τὸ ὄχημα ἔφερε τὴν Γερμανὴν διὰ τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης εἰς τὴν διεύθυνσιν, ἦν μετ' ὀλίγων θὰ γνωρίσωμεν, ὁ Τιβούρκιος — ὄνομα μὴ ἀνεκτὸν αὐτῇ — ὁ Τιβούρκιος Ραβὸν ἐπανελάμβανεν εἰς τὸ Ἀμβιγύ τὸ μέρος, ὅπερ θὰ ἐπαιζεν εἰς μελοδράμα τι σκοτεινόν, ἐν ᾧ νέει τινὲς συγγραφεῖς, ἀτιθάσσοι φαντασίας, ἐπεσώρευσαν φρικαλεότητας ἀνοήτους.

Ἐν τῷ μελοδράματι τούτῳ παρίστατο σειρά δηλητηριάσεων καὶ φόνων τελεσθέντων ὑπὸ γυναικὸς τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἥτις τέλος ἐπληττε δι' ἐγχειρίδιου, διὰ τῆς λευκῆς χειρὸς τῆς, ἀγροικόν τινα δικαστὴν καὶ ἐπλήσσετο καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ στήθος ἵνα ἀποφύγῃ τῶν νόμων τὰς συνεπειὰς καὶ τοὺς χωροφύλακας, οἵτινες θὰ συνελάμβανον αὐτήν.

Δὲν ἐγνώσθη διατί ἡ φρικαλέα αὕτη τραγωδία ἐπωνομάσθη ὁ Ἄγγελος τῆς λαίμητόμου. ἀφοῦ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἄγγελος οὐδὲ λαίμητόμος ἐφαίνετο.

Τοῦναντίον ἦν μωρὸν τὸ ἔργον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, θὰ ἐπροκάλει δὲ ἄσβεστον γέλωτα ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ.

Καὶ ἔσχε τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, ἐθριάμβευσε δὲ τοσόν ὅσον οὐδ' ὁ διεθυντὴς οὐδ' οἱ συγγραφεῖς ἐφαντάζοντο.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τι ὅμως ἤλπιζε, τί ἐμελλε νὰ πράξῃ, βεβαίως δὲν θὰ ἤδυνάτο νὰ εἶπῃ. Ἐπεθύμει νὰ παρακολουθήσῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ τὸ τέκνον τῆς καὶ νὰ μάθῃ ποῦ θὰ ἐγκαθίστατο ὁ κόμητς· κατόπι θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀπόφασίν τῆς.

Μολονότι ἡ Βιντιμιέλλα δὲν εἶναι μεγάλη πόλις, ἡ κόμησσα ἐνόησεν, ἅμα ὡς ἀφίκετο ἐκεῖσε, ὅτι δυσχερὲς θ' ἀπέβαινε εἰς αὐτὴν μόνην ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κόμητα ἢ τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεώς του. Κατὰ συμβουλήν δοθεῖσαν αὐτῇ ἀπετάθη εἰς ἓνα ἐκ τῶν ξεναγῶν ἐκείνων, οἵτινες παρέρχονται τὴν ἡμέραν κοιμώμενοι ἐπὶ τῶν βαθμιδῶν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν δημοσίων κτιρίων καὶ μετέρχονται τὴν νύκτα ἄγνωστον ἐπάγγελμα, ὅστις συνήνεσε νὰ τῇ ὑπηρετήσῃ ἀντὶ πληρωμῆς.

Ὁ ξεναγὸς ἤρξατο ἀμέσως περιτρέχων τὴν πόλιν, μετὰ τρεῖς δὲ ὥρας ἐπανῆλθε φέρων τὴν ἐπομένην πληροφορίαν: Πλούσιός τις γάλλος, περιοδεύων μετὰ παιδίου μόλις δεκαοκταμήνου, διενυκτέρευσε τῇ προτερσίᾳ ἐν τῷ «Ξενοδοχείῳ τοῦ Πρίγκηπος Ἀλβέρτου», τῇ δὲ πρωΐᾳ ταύτῃ ἀνεχώρησεν ἐκ Βιντιμιέλλας λαβὼν τὴν εἰς Γενουὴν ἄγρυσαν.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε καθ' ἐαυτὴν ἡ κόμησσα, μεταβαίνει εἰς Γενουὴν καὶ ἴσως θὰ παραμείνῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Ἡ Γενουὴ, ἀρχαιοτάτη πόλις, δύναται ὡς μεγάλη πόλις καὶ ἐκ τῶν ὠραιότερων τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου.

Ἡ κόμησσα ἐσκέφθη ὅτι πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὤφειλε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ αὐτὸ μέσον, ὅπερ τοσοῦτον ἐπέτυχεν ἐν Βιντιμιέλλᾳ, μόνον ἀντὶ ἐνὸς ἐλαβε τρεῖς ξεναγούς. Εἰς μάτην ὅμως οἱ τρεῖς ξεναγοὶ ἀνεζήτησαν ἐν τῇ πόλει ἐπὶ ἐβδόμῃδα ὁλόκληρον ἐξετάζοντες ἀλλήλο-διαδόχως καὶ χωριστὰ ἕκαστος πᾶσαν συνοικίαν, πᾶσαν ὁδόν. Βαρυθυθέντες δὲ διότι οὐδένα εὕρισκον, ὠμολόγησαν ἐπὶ τέλους τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν.

Ἡ κόμησσα εἶχεν ἀπολέσει τὰ ἔχνη τοῦ συζύγου αὐτῆς, καὶ ἡσθάνετο ὅτι κατελάμβανεν αὐτὴν ἀπελπίσις μεγάλη. Τί ἐμελλε νὰ πράξῃ, ποῦ ἐμελλε νὰ μεταβῇ; Τῇ φορᾷ ταύτῃ εὕρισκετο ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου.

K'

Εἰς τοῦ κ. Κορβιζιέ.

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τῶν γεγονότων, τὰ ὅποια ἀφηγήθημεν.

Εἶναι τρίτη μετὰ μεσημβρίαν, ὁ δὲ κ. Κορβιζιέ εὕρισκεται μόνος ἐν τῷ γραφείῳ του ἐργαζόμενος.

Ἐν τῷ μεγάλῳ δωματίῳ, τῷ πρὸ τοῦ συμβολαιογράφου κειμένῳ, ἐξ γραμματεῖς ἀσχολοῦνται ἀντιγράφοντες, πρωτόγραφα, χωρὶς νὰ ὑψώσωσι κεφαλὴν καὶ πετώντι καλὰ μῶ. Μόνον ὁ θόρυβος τῶν γραφίδων ἐπὶ τοῦ χάρτου ἤκούετο. Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κ. Κορβιζιέ δὲν ὑπάρχει ποτὲ ἀπραξία.

Αἴφνης δύο ἐλαφροὶ κτύποι ἤκουσθησαν εἰς τὴν θύραν, ὑπὸ χειρὸς δειλῆς, ὡς εὐχερὲς ἡδυνάτο τις νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο.

— Ἐμπρός, ἀνεφώνησεν ὁ πρῶτος γραμματεὺς.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ γυνὴ ἐνεφανίσθη, εἶτα δὲ κλείσασα αὕτη τὴν θύραν, προύχωρησεν ἡρέμα πρὸς τὸ γραφεῖον, ὡς εἰ μὴ ἐτόλμα νὰ πράξῃ τοῦτο, προβλέπουσα περὶ ἐαυτὴν μετὰ τινος ἀνησυχίας.

Οἱ γραμματεῖς ὑψωσαν τὴν κεφαλὴν, ἐριψαν περιέργον βλέμμα ἐπὶ τῆς γυναικὸς καὶ ἐν τάχει προσηλώθησαν αὐτῇ εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν.

Ἡ γυνὴ ἐφόρει ἐσθῆτα ἐκ μαύρου κασιμίου ἀπλουστάτην, ἄνευ στολισμῶν, καὶ ἐπώμιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ τῆς ἐσθῆτος ὑφάσματος. Ὑπὸ τὸν ἐκ τουλίου πῖλον αὐτῆς, φέροντὰ τεμάχιον μόνον μετὰ ξίης καὶ ταῖνιαν ἀντὶ παντός στολισμοῦ, ἐξεχείτο ἡ πλουσία αὐτῆς κόμη. Δυσχερὲς ἀπέβαινε νὰ ὀρίσῃ τις τὴν ἡλικίαν τῆς, διότι μόλις ἐβλεπον τὸ πρόσωπόν τῆς κεκαλυμμένον ὑπὸ μέλανος πέπλου. Ἐκ τοῦ ἀναστήματος ὅμως καὶ τῆς παραστάσεως ἐφαίνετο ὅτι ἦτο νέα.

Ἐφαίνετο αἰδήμων, καὶ πως δειλὴ, προφανῶς δὲ ἦτο λίαν συγκεκινημένη, διότι ἔτρεμε σύσσωμος.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος γραμματεὺς.

— Νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν κύριον Κορβιζιέ, ἀπεκρίθη μετὰ γλυκειᾶς ἀλλ' ἀδυνάτου φωνῆς.

— Ὁ κύριος Κορβιζιέ εἶναι λίαν ἀπασχολημένος, κυρία, κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν· ἐὰν θέλετε νὰ μοι εἰπῆτε περὶ τίνος πρόκειται, εἶμαι ὁ πρῶτος αὐτοῦ γραμματεὺς.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλ' ἔχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν ἴδιον κύριον Κορβιζιέ. Ἐὰν δὲν δύναται νὰ με δεχθῇ σήμερον, ἐπανερχομαι.

— Νὰ τὸν ἐρωτήσω, κυρία, εὐαρεστείθε νὰ μοι εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας;

Ἡ ἄγνωστος ἐποίησε κίνημα τρόμου.

— Ὁ κύριος Κορβιζιέ μὲ γνωρίζει, ἐφέλ-λυσεν.

Ὁ γραμματεὺς ἐμάντευσε βεβαίως τὴν ἀμνηχανίαν τῆς γυναικὸς, διότι, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ περισσύτερον, ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου.

— Κύριε, τῷ εἶπε, θέλετε νὰ δεχθῆτε μίαν κυρίαν, ἡ ὅποια δὲν λέγει μὲν τὸ ὄνομά τῆς, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν γνωρίζετε;

— Ἐχω πολλὴν καὶ ἐπιείγουσαν ἐργασίαν. Μὰ γνωρίζει εἶπες;

— Αὐτὸ λέγει.

— Τότε εἰπέ τῆς νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ γραμματεὺς ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ γραφείου εἰπὼν:

— Κυρία, δύνασθε νὰ εἰσέλθῃτε.

Ἡ ἄγνωστος ἔσπευσε ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πρόσκλησιν.

Ὁ γραμματεὺς ἐξῆλθε τοῦ γραφείου κλείσας τὴν θύραν. Ὁ συμβολαιογράφος ἠγέρθη καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐδείξε καθίσμα πρὸς τὴν ἄγνωστον.

Αὕτη ἀπεκάλυψεν ἡρέμα τὸ πρόσωπόν, εὐθὺς δὲ ὁ κύριος Κορβιζιέ ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ εἶτα ὑποκλίθεις μεθ' ὧν τῶν ἐνδείξεων βαθυτάτου σεβασμοῦ :

— Σεῖς, σεῖς, κυρία κόμησσα !

Ἡ κόμησσα Δελασέρ—διότι αὕτη ἦτο—δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, τὰ ὅποια προῦκάλειεν ἡ σεβασμία στάσις τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ συζύγου της.

— Ἐχετε νὰ μοὶ ὁμιλήσητε, κυρία κόμησσα, καὶ δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ τις, ἐπανελάθεν ὁ κύριος Κορβιζιέ.

Καὶ ἐγερθεὶς ἔκλεισεν ἔσωθεν τὴν θύραν τοῦ γραφείου του, εἶτα δὲ προτείνας μαλακὸν καθίσμα :

— Εὐαρεστήθητε νὰ καθίσσητε, κυρία κόμησσα, εἶπε.

Καὶ ἔσπευσε νὰ κομήσῃ προσκεφάλαιον.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἐφέλλισεν ἡ κόμησσα ἐρυθρίασασα ἐξ ἐντροπῆς.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία κόμησσα, θέσατε τοὺς πόδας σας.

— ὦ! ἀλλὰ δὲν ἠξεῦρε λοιπὸν τίποτε ; εἶπε κατ' ἐκυτὴν ἡ νεαρὰ γυνή.

Ὁ κύριος Κορβιζιέ ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς κομήσσης.

— Τώρα, κυρία, εἶπε, δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν· περιμένω νὰ μ' ἐρωτήσητε.

— Ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν, κύριε, νὰ σὰς ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν.

— Κυρία κόμησσα, ἀπεκρίθη, ὁμιλήσατε ἑλευθέρως.

— Κύριε Κορβιζιέ, ὁ κύριος κόμης Δελασέρ καὶ ἐγὼ ἔχωρίσαμεν διὰ παντός· ἠξεῦρετε τὴν αἰτίαν ;

— Ὁ κόμης εἰς μακρὰν ἐπιστολὴν του, τὴν ὁποίαν ἔλαβον πρὸ ἑξ ἐβδομάδων, μοὶ λέγει πολλά. Μεταξὺ τούτων ὑπάρχουσι πολλά, τὰ ὅποια, ἐλθισμόνησα, τὰ ἄλλα ὁμῶς, τὰ ὅποια ἐκφράζουσιν ἐπιθυμίας τινὰς τοῦ κυρίου κόμητος, εἶναι ἐγκεχαραγμένα εἰς τὴν μνήμην μου.

— Τότε γνωρίζετε τὰ πάντα ;

— Ἀπέναντι ὑμῶν, κυρία κόμησσα, δὲν ὀφείλω οὐδὲ θέλω νὰ ἠξεῦρω.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ.

— Ἄ! εἰσθε ἀγαθός, κύριε, εἰσθε ἀγαθός, εἶπεν.

— Κυρία κόμησσα, ἀνταπήνησεν ὁ συμβολαιογράφος, σφόδρα συγκινημένος· σὰς παρακαλῶ, μὴ κλαίετε.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, κύριε· εἰς τί χρησιμεύουσι τὰ δάκρυα ; Φεῦ! δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ὡς σεῖς. Θέλω νὰ λησμονήσω, δὲν θέλω νὰ ἐνθυμῶμαι! Ἐννοῶ, μαντεύω τὸν οἰκτὸν σας· ἂ! ἠξεῦρετε πόσον εἶμαι ἀτυχής !

— Ναί, πάσχετε, κυρία κόμησσα, καὶ σὰς λυπούμαι ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀπῆλθον ἐκ Παρισίων μετὰ τοῦ τέκνου μου, ἐπανελάθεν ἦτο κακόν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθην τί ἐπραττον ὑπήκουσα εἰς αἰσθηματὰ ἐπιβαλλόμενα εἰς ἐμὲ ὑπήκουσα εἰς τὸ

μητρικὸν ὁρμέφυτον, τὸ ὁποῖον ὠμίλει εἰς τὴν καρδίαν μου ἰσχυρότερον τοῦ τετραγμένου λογικοῦ μου. Ἀγαπῶ τὸ τέκνον μου, κύριε, ἡδυνάμην λοιπὸν νὰ τὸ ἐγκαταλίπω ; ἀλλὰ καὶ ἂν ἡδυνάμην, εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸ πράξω ; Ὁ κύριος κόμης μετ' ὀλίγον ἔμαθεν ὅτι ἤμεθα εἰς Μεντόν· ἦλθε λοιπὸν ἐκεῖ καὶ ἔλαβε τὴν κόρην μου.

— Ναί, ὑπέλαθεν ὁ συμβολαιογράφος, καὶ μετὰ δύο ὥρας κραιοῦσα ὁδοπορικὸν σακκον ἀνεχωρεῖτε ἐκ τῆς ἐπαύλειος τρέχουσα κατόπιν τοῦ συζύγου σας, μετὰ τῆς προθέσεως βεβαίως νὰ τῷ διαμφοισθητῆσθε τὸ τέκνον. Ἡθέλατε νὰ μεταβῆτε εἰς Νίκαιαν κατὰ πρῶτον καὶ ἔπειτα νὰ ἐπανελάθητε πιθανῶς εἰς Παρίσιους, ἀλλὰ κατωρθώσατε ν' ἀνακαλύψετε ὅτι ὁ κόμης ἔλαβε τὴν ἀντίθετον ὁδόν, ὅτι μετέβη δηλαδὴ εἰς Ἰταλίαν, τότε δὲ ἀντὶ νὰ μεταβῆτε εἰς Νίκαιαν, διενυκτερεύσατε εἰς Μεντόν, εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον τῶν Ταξειδιωτῶν» καὶ τὴν ἐπομένην ἀνεχωρήσατε εἰς Βιντιμιλλαν, ἐνθα ἠλπίζατε νὰ εὕρητε τὸν κόμητα Δελασέρ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ, κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ καταδῆλου ἐκπλήξεως, ἀλλὰ πῶς τὰ ἐμάθατε ;

— Ἐκ περικοπῆς τῆς ἐπιστολῆς, περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου. Ὁ κύριος κόμης Δελασέρ μοὶ λέγει καὶ πῶς ἐμάθατε ὅτι ἐκσιμήθη ἐν τῷ «Ξενοδοχείῳ τοῦ Πρίγκηπος Ἀλβέρτου» καὶ ὅτι ἀνεχώρησε τὴν πρωΐαν εἰς Γενούην, ἐνθα δὲν ἐδίστασατε νὰ μεταβῆτε. Ἐν Γενούῃ ὁμῶς, κυρία κόμησσα, δὲν ἀνεύρετε τὰ ἴχνη τοῦ συζύγου σας.

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἄλλως τὸ τοιοῦτον ἦτο δι' ὑμᾶς ἀδύνατον, διότι μεταξὺ Βιντιμιλλας καὶ Γενούης ὁ κύριος κόμης σταματήσας μετέβαλε διεύθυνσιν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἐσιώπησε.

— Ὡστε, κύριε, ἐπανελάθεν, ὁ κύριος κόμης Δελασέρ γνωρίζει τὰ πάντα ;

Ὁ συμβολαιογράφος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶμαι πεπεισμένος, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ κύριος Δελασέρ δὲν γνωρίζει ἄλλο τι, ἐξ ὧν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω. Ἀγνοεῖ βεβαίως ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς Παρίσιους, ἐὰν δὲ ἀφ' ἧς ἡμέρας μοὶ ἔγραψεν, ἐμάνθανε ποῦ εὐρίσκεσθε, θὰ μοὶ ἔγραψεν ἐξ ἁπαντός.

— Κύριε Κορβιζιέ, δὲν σὰς λέγω ποῦ μετέβην ἀπὸ τριῶν μηνῶν καὶ ποίους διέτρεξα δρόμους, διότι οὐδὲν σὰς ἐνδιαφέρουσιν οἱ σταθμοὶ τῆς ὁδύνης μου. Θέλω πάντοτε ν' ἀνεύρω τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ, ἀλλ' ἔπαυσα νὰ διαμφοισθῶ τὸ τέκνον μας, διότι ἐνόησα ὅτι τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἀνόητον. Ἄ! θὰ ἤμην, ὡς μοὶ εἶπε, μωρὰ καὶ ἀνόητος, ἂν ἤθελον νὰ καταστήσω τὴν θυγατέρα μου μέτοχον τοῦ ἐλεεινοῦ βίου μου. Θέλω ν' ἀνεύρω τὸν σύζυγόν μου, θέλω νὰ τὸν ἴδω καὶ νὰ τοῦ ὁμιλήσω, διότι ἔχω νὰ τοῦ ζητήσω τι, μίαν χάριν, νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ δηλαδὴ νὰ βλέπω καὶ ν' ἀσπάζωμαι τὴν θυγατέρα μου ἀπαξ ἢ δις μόνον τοῦ ἔτους. Ὡς βλέπετε, κύριε Κορβιζιέ, δὲν ζητῶ πολ-

λά, δὲν εἶμαι ἀπαιτητικὴ· ἐὰν δις τοῦ ἔτους εἶναι πολὺ, ἔστω ἀπαξ, ἀπαξ μόνον !

ὦ! νὰ τὸ ἴδω, ἔστω καὶ δι' ἓν λεπτόν, ἀρκεῖ νὰ μεθυθῶ ἐκ τῶν βλεμμάτων του, νὰ ἐμπλησθῶ ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς του καὶ ἐκ τῶν μειδιαμάτων του, ἀρκεῖ νὰ τὸ θλίψω ἐπὶ τῆς καρδίας μου καὶ νὰ τὸ κατασπαθῶ.

Ὀλίγα ζητῶ, δὲν ἔχει οὕτω, κύριε Κορβιζιέ ; λοιπὸν αὐτὸ θὰ ἦναι δι' ἐμὲ οὐράνιον μάννα· ὅσον καὶ ἂν ἦναι ὀλίγον, ἀρκεῖ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, νὰ μὲ κάμῃ νὰ ζήσω ! ὦ! τὴν θυγατέρα μου, τὴν θυγατέρα μου !

Καὶ βαθύν ἀφήσασα στεναγμόν, ἐξηκολούθησε :

— Εὐρίσκομαι ἐν Παρίσιους ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν. Χθὲς ἔλαβον τὴν τόλμην, ἐγενόμην σχεδὸν θρασεῖα, καὶ μετέβην εἰς τὴν ὁδὸν Βερρί. Ἐσυρα τὸν κώδωνα τῆς θύρας τοῦ μεγάρου, μοὶ ἠνοιξαν καὶ εἰσῆλθον, ἀλλ' ἀμέσως ἄγνωστος τις μὲ ἐμπόδισε διὰ τῶν λόγων τούτων :

«— Ποῖον ζητεῖτε ;

»— Τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ, ἀπεκρίθην.

»— Τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ; ὑπέλαθεν· εἶναι ἄγνωστος ἐδῶ· τὸ μέγαρον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸν κύριόν μου, τὸν κύριον Βουσιγιών».

— Πρὸ δύο μηνῶν τὸ μέγαρον Δελασέρ ἐπωλήθη πρὸς τὸν κύριον Βουσιγιών, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ πρὸ μηνός, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Ὁ κύριος Βουσιγιών εἶναι πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐκέρδισεν ἑκατομμύρια, ἀγοράζων οἰκόπεδα καὶ μεταπωλῶν αὐτὰ.

— Τὸ ἠγνόουν καὶ δὲν ἡδυνάμην νὰ τὸ γνωρίζω, ἐπανελάθεν ἡ κόμησσα. Τρέμουσα ὅλη ἐφέλλισα ὀλίγας λέξεις δικαιολογητικάς καὶ ἀπεμακρύνθην κατεντροπιασμένη καὶ παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ σκαπτικοῦ βλέμματος τοῦ θυρωροῦ. Νομίζω ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ὅτι ἤμην ἡ κόμησσα Δελασέρ.

— Ἀτυχὴς γυνή! διενεχθή ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἐσκέφθην ἤδη ὑμᾶς, κύριε Κορβιζιέ, ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὕρω. Σήμερον ὁμῶς ὅλην τὴν πρωΐαν δὲν ἔπαυσα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ σκέπτομαι. : «Πρέπει νὰ ὑπάγω». Τέλος ὠπλίσθην δι' ὅλου μου τοῦ θάρρους καὶ ἦλθον, κύριε Κορβιζιέ.

— Καλὰ ἐπραξατε, σὰς ἐπερίμενα.

— Μ' ἐπεριμένατε ; ὑπέλαβε προσβλέπουσα αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναί, κυρία κόμησσα, ὄχι σήμερον, ἀλλ' ἀπὸ μηνός.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κύριε.

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ σὰς ἐξηγηθῶ· ἀλλὰ πρῶτον, κυρία κόμησσα, εὐαρεστήθητε νὰ μοὶ εἴπητε τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ ;

— Τὸ ἠξεῦρετε ἤδη, κύριε Κορβιζιέ, τὸ ἐμάθατε ἐξ ὧν σὰς εἶπον. Ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω, νὰ σὰς καθικετεύσω, νὰ μοὶ γνωστοποιήσητε τὸ μέρος ἐνθα κατοικεῖ ὁ κόμης Δελασέρ.

Ὁ συμβολαιογράφος συνωφρυνώθη.

— Ἀγνοῶ, κυρία κόμησσα, ἀπεκρίθη.

— Ἀγνοεῖτε ;

— Ναί.

— Είναι δυνατόν ;
— Τι νὰ γείνη, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγένετο κάτωχος.

— Ἀ! κύριε, εἶπε συντετριμμένη τῇ φωνῇ. ἤλπιζον περισσότερα ἀπὸ ὑμᾶς !

— Χάριν ὑμῶν, κυρία κόμησσα, θὰ ἔπραττον ὅτι δυνατόν, καὶ μόνον ὅ,τι εἶναι ἀδύνατον δὲν θὰ ἔπραττον.

— Καὶ ὅμως, κύριε, σὰς ἔγραψεν ὁ σύζυγός μου ;

— Μίαν μόνον ἔλαβον μέχρι τοῦδε ἐπιστολὴν του.

— Ἔστω. Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη προήρχετο ἀπὸ τι μέρους.

— Βεβαίως.

— Θὰ διευθύνεται ἐκ πόλεως ἢ χωρίου, ἐλλείψει δὲ τούτου ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τὸ ὄνομα τοῦ μέρους ὅθεν ἐστάλη.

— Ναί, κυρία κόμησσα, ἡ ἐπιστολὴ ἐδόθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Μιλάνου.

— Τότε ὁ σύζυγός μου εὐρίσκεται εἰς Μιλάνον ;

— Βεβαίως, διήλθεν ἐκεῖθεν.

— Δὲν τῷ ἀπηντήσατε ;

— Τῷ ἀπηντήσα σχεδὸν ἀμέσως.

— Εἰς Μιλάνον ;

— Ὁχι.

— Ἀλλὰ ποῦ ;

— Εἰς Λειψίαν μετὰ τῆς προσθήκης: νὰ μένη ἐν τῷ ταχυδρομείῳ.

— Λειψία εἶναι πόλις γερμανικὴ.

— Ναί, κυρία κόμησσα.

— Ἀλλ' ὑμεῖς, κύριε Κορβιζιέ, ἤξευρετε τί ἐπιθυμῶ σὰς ἐρωτῶ ἐτι ἅπαξ, σὰς καθικετεύω, εἰπατέ μοι ἐὰν ἤξευρετε ποῦ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ ὁ σύζυγός μου ;

— Σὰς ὀρκίζομαι, κυρία, κόμησσα, ὅτι δὲν γνωρίζω.

— Τετέλεσται, εἶπε μετὰ βαθείας λύπης, εἶμαι ἐξηντημένη, δὲν ἔχω νὰ ἐλπίσω ... δὲν θὰ τὸ ἐπανιδῶ πλέον ! Μοὶ τὸ εἶπε ... Ὡ! πῶς ἐκδικεῖται, πῶς ἐκδικεῖται !

Καὶ καλύψασα τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

ΚΑ'

Ἡ προσφορά καὶ ἡ ἀρνησις.

Ἀλγεινὴν αἴσθησιν ἐνεποιοῦν εἰς τὸν κ. Κορβιζιέ τὰ δάκρυα καὶ αἱ οἰμωγαὶ τῆς κομῆσσης, τοσοῦτον νέας καὶ ὠραίας, ἥτις ἠδύνατο νὰ ᾔηται λίαν εὐτυχὴς καὶ ἡς τόση μεγάλη ἦν ἡ δυστυχία, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὑγράνθησαν, παρὰ πᾶσαν προδοκίαν. Βεβαίως, ἐὰν ἐξηρτάτο παρ' αὐτοῦ, ἡ νεαρὰ γυνὴ ταχέως θὰ παρηγορεῖτο.

Ἡ νεότης καὶ ἡ ὠραιότης, συλλήβδην λαμβανόμεναι, ἔχουσι μέγα προνόμιον ἐσχαί ἀναφαίρετον. Ἰδοὺτε πολλάκις γυναῖκας, αἵτινες εἰς τὴν αὐτὴν διατελοῦσι θέσιν, ἡ νεώτερα καὶ ὠραιότερα ἐξ αὐτῶν ἐπένει ζωηροτέραν συμπαθειαν· τοσοῦτον δὲ πραγματικὸν εἶναι καὶ τοσοῦτον ἐπιβάλλεται τῆς νεότητος τὸ προνόμιον τοῦτο, ὥστε καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς δικαστηρίοις, ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τοῦ κακουργιοδικείου, μυσαρὰ πλάσματα τυγχάνουσι συμπαθείας.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ὁ κ. Κορβιζιέ ἐπανάλαβε :

— Κυρία κόμησσα, δὲν πρέπει νὰ χάνετε τὸ θάρρος σας, καὶ πολὺ δ' ὀλιγώτερον πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε. Δὲν δύνασθε νὰ προΐδητε τί σας ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον, ὁ χρόνος εἶναι μέγας δεσπότης· τὰ ὅρη μόνον δὲν δύνανται νὰ συναντηθῶσι. Βεβαίως μίαν ἡμέραν θὰ ἐπανιδῇτε τὸν σύζυγόν σας καὶ τὸ τέκνον σας, αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ὀφείλετε νὰ ἔχετε, κυρία κόμησσα.

— Μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐπανιδῶ ! ἀπεκρίθη περιαλγής.

— Ἔστω, ἀλλὰ δὲν εἶναι κύριος τῶν ὧσων μέλλουσι νὰ συμβῶσιν· ἐὰν γεγονότα τινὰ εἶναι καθ' ὑμῶν, ἄλλα εἶναι εὐνοϊκά. Ἐλπίζετε, κυρία κόμησσα, ἐλπίζετε !

— Φεῦ ! ἐστέναξεν.

— Προδῆλον ὅτι ἦδη ὁ κύριος κόμης Δελασέρ ἔχει σταθερὰς ιδέας. Γνωρίζετε τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του, κυρία κόμησσα, τὴν θέλησιν του αὐτὴν δὲν δύναται τίποτε νὰ ἐπηρεάσῃ, τίποτε, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, δύναται νὰ τὸν μεταπείσῃ· ἀλλὰ θ' ἀναγκασθῇ νὰ τροποποιήσῃ τὰς ιδέας του, καὶ θὰ τὸ πράξῃ ἀναγκάζομενος ὑπὸ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων. Ἐὰν ὁ κύριος κόμης ἐπώλησε τὸ μέγαρόν του, τὸ ἔπραξε, διότι δὲν θέλει πλέον νὰ μένῃ ἐν Παρισίοις· ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἀπῆλθεν ἐκ Γαλλίας, ἂν ὄχι διὰ παντός, τοῦλάχιστον διὰ πολὺν καιρόν. Μὴ θελήσετε νὰ τὸν ἀναζητήσετε εἰς μάτην, κυρία κόμησσα, διότι δὲν θὰ τὸν ἀνεύρετε. Σήμερον, παραδείγματος χάριν, εὐρίσκετε ἐδῶ, αὐριον ἄλλου, πηγαινοέρχεται καὶ δὲν μένει διαρκῶς. Αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ· θὰ κουρασθῇ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτὴν κίνησιν καὶ θὰ σταθῇ διὰ νὰ ἐγκαταστῇ. Ἀλλ' οὔτε ἐγώ, ὁ συμβολαιογράφος του, οὔτε σεῖς, κυρία κόμησσα, οὔτε κανεὶς ἄλλος γνωρίζει τὸ μέρος τῆς κατοικίας του. Ὅσον παράδοξος καὶ ἂν ᾔηται ἡ ιδέα του, ἔλαβεν ὅμως αὐτὴν, ἐπίσης καὶ ἄλλην ὄχι ὀλιγώτερον παράδοξον· ἤλλαξε δηλαδὴ ὄνομα.

— Ἀ! ποῖον ὄνομα ἔλαβε, κύριε Κορβιζιέ ;

— Ὁ κύριος κόμης μοὶ γράφει ὅτι ἤλλαξεν ὄνομα, ἀλλὰ δὲν μοὶ τὸ λέγει.

— Πῶς τῷ ἀπηντήσατε ;

— Πρὸς τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ. Ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολὴ ἔπρεπε νὰ μένῃ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, δὲν ἐπροδίδετο ἡ ἀπόκρυψις τοῦ ὀνόματός του.

— Ἀληθῶς.

— Ὁφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ἡ μᾶλλον ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ὁ κόμης περιοδεύει μόνος, ἐπανάλαβεν ὁ κ. Κορβιζιέ, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι φέρει μαζὺ του τὴν θυγατέρα του, ἡ ὁποία ὡς ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της δὲν δύναται νὰ τὸν συνοδεύῃ εἰς Ἰταλίαν καὶ Γερμανίαν. Χωρὶς νὰ ἀναλογισθῶμεν, κυρία κόμησσα, ὅτι ἡ θυγάτηρ σας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ τοιοῦτους μόχθους καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ διὰ τὴν ὑγίαν της, ἀπαιτοῦνται περιποιήσεις πολλαί, τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ ὁ πατὴρ μ' ὅλην του τὴν στοργὴν καὶ ἀφροσύνην. Ἔστε βε-

βαία, ὅτι τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ὁ κύριος κόμης ἦτο νὰ ζητήσῃ καὶ εὖρῃ πρόσωπον ἀσφαλές, εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ὁποίου νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου του.

— Τὸ πιστεύω, κύριε, καὶ τὰ πάντα μοὶ λέγουσι ὅτι ἡ θυγάτηρ μου εὐρίσκεται ἐν Ἰταλίᾳ...

— Βεβαίως, τὰ πρᾶγματα τὸ ὁμολογοῦσι.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π.

ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ

Διήγημα FELIX FRANCO

Πλησίον τοῦ ὄρους Ἀγίου Μιχαὴλ συναντᾷ τις παρὰ τοὺς πρόποδας λόφου, κάτωθεν πυκνοῦ δάσους καὶ ὑπεράνω μικροῦ ποταμοῦ, ἔπαυλιν περιέχουσαν κήπον μὲ διάφορα καρποφόρα δένδρα καὶ λαχανικά, ἀγρούς σίτου καὶ μικρὸν πρὸς τὰ κάτω λιβάδιον. Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀποτελεῖ τὴν μόνην περιουσίαν τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνης, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ χήρα πρό τιнос χρόνου.

Ἡ ἔπαυλις τῆς χήρας Ἰακωβίνης, κειμένη ἐν τοιαύτῃ τοποθεσίᾳ, παρέχει θέαμα ἐξαισίον· ὁ ποταμὸς ρεεὶ διαυγὴς καὶ ἄνευ θορύβου ἐν μέσῳ τῶν ἀποτόμων καὶ καταπρασίνων ὄχθων του καὶ οἱ πολυπληθεῖς στάχες λυγίζονται καὶ ἀνορθοῦνται, ὁσάκις πνέει ὁ ἄνεμος.

Ἐν τῇ ποιητικῇ ταύτῃ ἐπαύλει ἐγνωρίσθησαν ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας ὁ Λουκιανὸς Βρεάν καὶ ἡ Ἐλισαβέτα. Παιδιά ἀμφοτέροι, ἔπαιζον μαζὶ ἀνὰ τὴν ἔπαυλιν, εἰς τὸ δάσος, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἀποτελοῦντα μὲ τὰς φωνὰς καὶ τὰ ἀθῶα παίγνια των, τὴν μόνην χαρὰν τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνης καὶ τῆς κυρίας Βρεάν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Λουκιανοῦ χήρα, ἀλλὰ νέα ἀκόμη, δὲν ὠνειροπόλει τίποτε ἄλλο πλέον ἐν τῷ κόσμῳ παρὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ υἱοῦ της καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰσοδήματά της δὲν ἦσαν ἀρκετὰ, ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ἐσχῆν διὰ τινὰ χρόνον, ὅπως ἐξοικονομήσῃ χρηματικὸν τι ποσόν, διὰ τὴν ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἡ ἔπαυλις τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνης ἔκειτο πλησίον τοῦ μέρους, ἐνθα κατῴκει ἡ κυρία Βρεάν, ἥτις συχνὰ τὴν ἐπισκέπτετο.

— Εἰσέλθετε, εἰσέλθετε, καλὴ μου κυρία, ἐφώναζεν ἡ ἀγαθὴ Νορμανδὴ, ὁσάκις διέκρι- νεν ἀπὸ μακρὰν τὸν παρισινὸν πῖλον τῆς κυρίας Βρεάν καὶ τὴν λευκὴν ζακέταν τοῦ Λουκιανοῦ. Σὰς ἐφυλάξαμεν γάλα καὶ καρπούς.

Εἰσῆρχοντο μετ' εὐχαριστήσεως εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἡ μικρὰ Ἐλισαβέτα, ἡ ὁποία ἦτο δύο ἢ τρία ἔτη μικροτέρα τοῦ Λουκιανοῦ, ἔτρεχεν, ὅσον ἠδύνατο περισσότερον, ἵνα ὑποδεχθῇ καὶ ἐναγκαλισθῇ τὸν προσφιλεῖ παιδικόν της φίλον.

Αἱ δύο λοιπὸν μητέρες εἶχον συνδεθῇ, παρὰ τὴν ἀντίθεσιν τῶν χαρακτήρων των· αἱ ὠραι παρήρχοντο διὰ τὴν κυρίαν Βρεάν πλήρεις τέρψεως, ὁσάκις συνδιελέγετο μετὰ τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνης ἡ παρηκολούθει μετ' ἐκείνης τὰ